

гова вреда. Сега благодатният юг лежеше свободен пред нозете на Асена. Той сви юмруци, дигна ги към челото си. Веригите зазвънтяха зловещо, напомниха му това, което го очаква, и дълбок стон раздра гърдите на изменника.

Изведнъж той изтръпна. Към неговата шатра приближаваха многобройни стъпки, зачу се дрънчане на оръжие, възбуден говор. Жена му изпищя и се хвърли към него. Децата се разплакаха. Кир Тодор с мъка се изправи и застана в средата на шатрата. На прага се яви високата снага на севастократор Александър. Той изгледа малко насмешливо със строгия си пронизващ поглед императорът и каза кратко и сухо:

— След мене.

Нахлуха стражи, обградиха пленника, поведоха го. Други заобиколиха семейството му и го подтикнаха да върви след него. Тежка мъка падна връз сърцето на гърка. Нима ще искат да го накажат пред лицето на близките му? Но какво диреха те тук, на това бранно поле, не ги ли бе докарал сам той, със своето безумство? Със своята дръзка самоувереност?

Минаха през две редици навързани пленници, които не смееха да дигнат чело към поробения си повелител.

— Не падай духом, Теодор Комнен, — се обади само един смел глас. — Не ни посрамвай в последния час.

Стратег Ницета изгледа с дръзка надменност стражите си. Ала никой не дигна ръка към него. Пламъкът на огньовете изтръгваше искри от бронята на императора, хвърляше топли отблясъци по ярките пъстро-везани одежди на високите пленници. Императрицата вървеше след мъжа си, обхванала с две ръце децата си, свела в безмерен свън лице към земята. Димитри, Иоан и малката Ирина се притискаха плахо до майка си като хвърляха от време на време поглед към войскарите, които ги гледаха с любопитство и съжаление.

Победителят чакаше пред шатрата си, заобиколен от всички свои